

- c) Wskutek upływu pierwotnego okresu obowiązywania zezwolenia na inwestycję zezwolenie to przestało obowiązywać w odniesieniu do całej inwestycji. Do czasu ewentualnego przedłużenia okresu obowiązywania zezwolenia nie wolno prowadzić żadnych objętych nim prac w zakresie realizacji inwestycji.
- d) Nigdy nie przeprowadzono żadnych prac w zakresie realizacji inwestycji objętej zezwoleniem na inwestycję.
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze — jakimi względami powinien kierować się właściwy organ przy przeprowadzaniu wstępnej oceny na etapie 1 zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej? Czy właściwy organ powinien przykładowo wziąć pod uwagę którąkolwiek z następujących kwestii lub wszystkie te kwestie: (i) czy zaszły jakiegokolwiek zmiany w zamierzonych pracach i przeznaczeniu; (ii) czy po wydaniu decyzji o udzieleniu zezwolenia na inwestycję nastąpiła jakakolwiek zmiana w środowisku, np. w zakresie wyznaczenia obszarów europejskich; (iii) czy zaszły jakiegokolwiek istotne zmiany w wiedzy naukowej, np. pojawiły się bardziej aktualne badania dotyczące kwalifikujących się interesów obszarów europejskich? Ewentualnie, czy właściwy organ jest zobowiązany do przeprowadzenia oceny wpływu całego przedsięwzięcia na środowisko?
- 4) Czy należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy (i) zezwoleniem na inwestycję, które nakłada ograniczenia czasowe związane z okresem działalności (etap eksploatacji) a (ii) zezwoleniem na inwestycję, które nakłada wyłącznie ograniczenia czasowe związane z okresem, w którym mogą być prowadzone roboty budowlane (etap budowy), a które — przy założeniu, że roboty budowlane zostaną ukończone we wskazanym terminie — nie nakłada żadnych ograniczeń czasowych związanych z działalnością lub eksploatacją?
- 5) W jakim zakresie, o ile w ogóle, spoczywa na sędziach krajowych obowiązek dokonywania wykładni przepisów w miarę możliwości zgodnie z przepisami dyrektywy siedliskowej i konwencją z Aarhus, pod warunkiem że strony sporu wyraźnie podniosły kwestię problemów interpretacyjnych w tym zakresie? W szczególności, jeżeli prawo krajowe przewiduje dwa tryby podejmowania decyzji, z których tylko jeden jest zgodny z dyrektywą siedliskową — czy sąd krajowy jest zobowiązany do dokonywania wykładni prawa krajowego w taki sposób, że można powołać się wyłącznie na zgodny z tą dyrektywą tryb podejmowania decyzji, nawet jeżeli w danej sprawie strony nie wskazały wyraźnie na tę konkretną wykładnię?
- 6) Gdyby Trybunał odpowiedział na pytanie drugie lit. a) w ten sposób, że należy rozważyć, czy zezwolenie na inwestycję (którego okres obowiązywania ma zostać przedłużony) zostało udzielone na podstawie przepisu prawa krajowego, który w sposób niewłaściwy przetransponował dyrektywę siedliskową — czy sąd krajowy jest zobowiązany do odstąpienia od zastosowania normy krajowego prawa procesowego, która pozbawia osobę sprzeciwiającą się przedsięwzięciu możliwości zakwestionowania ważności wcześniejszego zezwolenia na inwestycję (którego termin obowiązywania wygasł) w związku z późniejszym wnioskiem o udzielenie zezwolenia na inwestycję? Czy taka norma krajowego prawa procesowego jest niezgodna z obowiązkiem naprawczym, który niedawno został powtórzony w sprawie C-348/15, Stadt Wiener Neustadt ⁽⁴⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

⁽³⁾ EU:C:2011:768.

⁽⁴⁾ EU:C:2016:882.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 26 marca 2019 r. — Secretary of State for the Home Department/O A

(Sprawa C-255/19)

(2019/C 206/35)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Secretary of State for the Home Department

Druga strona postępowania: O A

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „ochronę państwa, którego jest [się] obywatelem” w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. e) i art. 2 lit. e) [dyrektywy 2004/83/WE ⁽¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie kwalifikowania”] należy rozumieć jako ochronę zapewnianą przez państwo?
- 2) Czy przy rozstrzygnięciu kwestii tego, czy istnieje uzasadniona obawa bycia prześladowanym w rozumieniu art. 2 lit. e) [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], oraz kwestii tego, czy dostępna jest ochrona przed takim prześladowaniem zgodnie z art. 7 [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], należy w obu przypadkach zastosować „przesłankę ochrony” lub przeprowadzać „analizę dostępności ochrony”, a jeżeli tak, to czy w każdym przypadku mają zastosowanie te same kryteria?
- 3) Pomijając kwestię możliwości zapewnienia ochrony przez podmioty niebędące państwami w świetle art. 7 ust. 1 lit. b) i zakładając, że odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, czy skuteczność lub dostępność ochrony należy oceniać wyłącznie przez odniesienie do działań i funkcji ochronnych wykonywanych przez podmioty państwowe, czy też możliwe jest wzięcie pod uwagę działań i funkcji ochronnych wykonywanych przez podmioty prywatne (podmioty społeczeństwa obywatelskiego) takie jak rodziny lub klany?
- 4) Czy (jak założono w pytaniach drugim i trzecim) kryteria mające zastosowanie do „analizy dostępności ochrony”, którą należy przeprowadzić przy rozpatrywaniu utraty statusu uchodźcy w kontekście art. 11 ust. 1 lit. e), są takie same jak te, które należy stosować w kontekście art. 7?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. 2004, L 304, s. 12).

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2019 r. — Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-257/19)

(2019/C 206/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S.L. Kalèda, N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia